

„Србија чека Шешеља!“ Под овим слоганом су последњих година остаци остатка некада најмоћније и најорганизоване српске политичке странке често витлали по Србији, најављујући тријумфалан повратак свог лидера из Хага. И често деловали трагикомично са својом увек истом иконографијом и својим увек истим најавама („из поузданих извора“) како се „Воја сигурно враћа у фебруару“ (па у јуну, септембру, новембру, новом фебруару итд.) А Шешеља не само да није чекала Србија, него су, у међувремену, од чекања руке дигли и његови најближи сарадници.

Али Шешељ се на крају ипак враћа. Много касније него што су се надали његови (проређени) верни страначки следбеници, али ипак пре но што су мислили они који су га из Београда испратили. И заиста се враћа као нека врста победника. (Пре)тешко болесног, можда „смртно рањеног“, али ипак победника. Не заборавимо да Шешељ никада није признао Хашки трибунал и његова правила, никада није упутио молбу за превремено пуштање, нити прихватио „гаранције“ и услове српских власти. И на крају су морали да га пусте неосуђеног. То јесте можда „Пирова победа“, али је ипак нека победа.

Овај текст се пише у тренутку када још није до краја јасно какав се то Шешељ враћа из Хага, то јест, у каквом је физичком, здравственом и менталном стању. То није пресудно за симболички значај тог повратка, нити за тврдњу да се враћа као (морални) победник, али јесте важно за процену реалног утицаја и домета његовог повратка на српску политичку сцену.

Ко не чека Шешеља, дочекује Раму

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 11 новембар 2014 22:41

